

на да ся повѣри на такива л. . . На чилѣкъ както трѣба! На лице за обычъ! Като васъ трѣба чилѣкъ да е направенъ и облѣченъ, ако иска да го обычатъ.

Грабо.

Наистина ли, Фросинке, намирашъ чи съмъ хубавецъ?

Фросинка.

Подлудява младитѣ дѣвойки ваш' та хубость, ви казвамъ! Лицето ви е за исписване. Я ся пообърнете малко. Каква хубава китка! Да вы видя какъ ходите. Чудо! снага като кипарисъ, израсть прелестна, фйданъ — жива радость, безъ никакъвъ недостатъкъ.

Грабо.

Слава Богу! Нищо нѣмамъ. Тукъ-тамъ мя хваща само една кашлица. К-хж . . . к-хж . . . кхж!

Фросинка.

То не ще каже нищо. Кашлицата нѣма да вы огрози, я? Кашлицата е нѣщо великолѣпно и чорбаджійско.

Грабо.

Я ми кажи, моля ты ся: видѣла ли мя е нѣкогаждъ Марійка или не?

Фросинка.

Не, еще; но много си приказахмы за ваша милость. Описахъ ѝ азъ подробно лицето ви, приказахъ ѝ за ваш' тѣ пре-